

Københavns Kommunalbestyrelse vedtagne Lovudkast, at Grundskylden af den Jordværdi, som allerede nu er til Stede, i de første 14 Aar reguleres under Hensyn til den samlede Ejendoms nuværende Værdi i Handel og Vandel, saaledes som denne er ansat ved Vurderingen til Ejendoms-skyld. Grundskylden skal saaledes i de første to Aar kun kunne opkræves med højst 5 pro mille af Vurderingssummen til Ejendomsskyld i 1924 og i de næste 3×4 Aar med henholdsvis højst 7 pro mille, 9 pro mille og 12 pro mille af samme Vurderingssum, hvortil dog, forsaavidt Grunden siden 1924 er steget i Værdi, kommer fuld Grundskyld af denne Stigning.

En saadan Regel vil bevirke, at Grundskylden først efterhaanden kommer til fuld Udvikling i de Tilfælde, hvor Grundværdien er høj i Sammenligning med Bygningsværdien, eller hvor der ingen Bygningsværdi er til Stede. Det drejer sig her navnlig om de dyre Grunde i Byens Centrum og langs Hovedfærdselsaarerne og da igen i særlig Grad om de daarligt udnyttede Grunde samt om Byggegrundene i Byens Periferi.

Til § 3.

For Sognekommunerne er Lovforslaget knyttet saa nøje som muligt til den bestaaende Tilstand. Forholdet har for disse Kommuner Vedkommende jo hidtil været det, at Sogneraadene selv for bestemte Perioder ad Gangen har fastsat Ligningsforholdet mellem Personskatten og Ejendoms-skatten med Amtsraadets Sanktion, og at der ikke har været anordnet bestemte Grænser hverken for Hartkornsskatten eller Ejendomsskylden; den saaledes bestaaende Bevægelighed maa formentlig erkendes at have medført en heldig Udvikling af Skatteforholdene paa Landet. Ligesom man i 1903 indførte Ejendomsskylden i Landkommunerne uden at fastsætte bestemte Maksimums- eller Minimumssatser, foreslaas det derfor ogsaa nu at indføre Grundskylden i den sognekommunale Ejendomsbeskatning uden nogen Fiksering til et bestemt Maksimum eller Minimum, og at Begrænsningen alene gives derved, at Sogneraadet med Amtsraadets Stadfæstelse skal fastsætte Forholdet imellem Ejendoms-skatter og Personskatter for bestemte Perioder ad Gangen. Disse Perioder har hidtil været treaarige, men foreslaas nu gjort fireaarige for at opnaa større Stabilitet. Man har dog foreslaaet ikke at lade disse Perioder løbe

førend fra 1. April 1927, idet Sogneraadene for nogle Overgangsaaer efter Lovens Ikrafttræden formentligt bør have Lejlighed til at indvinde de fornødne Erfaringer, forinden Forholdet fastsættes for den længere Periode.

Man har samtidigt i § 41 foreslaaet ophævet den hidtil gældende Regel i Lov Nr. 85 af 15. Maj 1903 § 26, hvorefter kvalificeret Majoritet kræves i Amtsraadet til Forandring af det i 1904 bestaaende Forhold imellem Ligning paa fast Ejendom og paa Formue og Lejlighed.

Ved Siden af Grundskylden skal det efter Forslagets § 21 staa Sogneraadene frit for at ligne paa Ejendomsskyldværdien saaledes som denne ifølge Loven af 7. August 1922 er Grundlag for Stats-Ejendomsskylden, men den sognekommunale Ejendomsskyld skal dog aldrig kunne opkræves med mere end $\frac{2}{3}$ af den Promille, hvormed Grundskylden opkræves i det enkelte Skatteaar. Herom henvises til § 21.

Til § 4.

Bestemmelserne om den amtskommunale Grundskyld er formet paa tilsvarende Maade som for Sognekommunernes Vedkommende.

For Bornholms Vedkommende blev det ved Landkommunallovens Ikrafttræden bestaaende Fællesskab imellem Amtskommunen og Amtets Købstæder opretholdt ved Landkommunallovens § 34; for dette Amts Vedkommende bidrager saaledes baade Land og By til Amtsfondens Udgifter. Fordelingen af Udgifterne imellem Købstæder og Sognekommuner blev ved Loven af 21. Januar 1857 fastsat saaledes, at Købstæderne skulde bidrage med $\frac{1}{3}$ imod Landet, dog at Købstædernes Bidrag for Vejvæsenets Vedkommende skulde fastsættes efter det deres Jorder paahvilende Hartkorn. Disse Regler for Fordelingen imellem Amtets Landkommuner og Købstæder blev imidlertid ved Lov Nr. 98 af 4. Marts 1918, jfr. Anordning Nr. 241 af 18. April 1918, ændrede derhen, at Fordelingen fremtidig skulde ske efter Folketal, idet man dog for Udgifterne til Vejvæsenet bibeholdt den tidligere Regel om, at Købstæderne til disse Udgifter skulde bidrage i Forhold til Hartkorn. Den paa Landet faldende Del af Udgifterne har hidtil været lignet efter ganske samme Regler som i de øvrige Amtsraads-kredse; den paa Købstæderne faldende Andel udredes i det nævnte Forhold af disses Kæmnerkasser.